

Sygn. akt VIII Ka 162/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **SSO Przemysław Wasilewski**

Protokolant Aneta Chardziejko

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku Małgorzata Zińczuk

po rozpoznaniu w dniu 09 maja 2014 roku

sprawy S. W.

oskarżonego o czyn z art. 178a § 1 k.k.;

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim

z dnia 18 grudnia 2013 roku, sygnatura akt VIII K 422/13

I. Zmienia wyrok w punkcie I. części dyspozytywnej w ten sposób, że z podstawy skazania eliminuje art. 36 § 1 k.k.

II. Wyrok w zaskarżonej części utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

III. Kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

S. W. został oskarżony o to, że:

w dniu 28 października 2013 roku o godzinie 15.15 we wsi M. gm. D. w ruchu lądowym prowadził samochód osobowy marki O. (...) o nr rejestracyjnym (...) będąc w stanie nietrzeźwości 0,42 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art. 178 a § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim z 18 grudnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt VIII K 422/13 oskarżony S. W. został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178 a § 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. i art. 36 § 1 k.k. został skazany na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 jednego roku.

Na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet zakazu prowadzenia pojazdów zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 15 listopada 2013 roku.

Zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 złotych tytułem opłaty i obciążono go pozostałymi kosztami procesu.

Na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. apelację od powyższego orzeczenia w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego S. W. wniósł prokurator.

Na zasadzie art. 427 § 1 i 2 k.p.k., art. 437 § 1 i 2 k.p.k. art. 438 pkt 1 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 115 § 16 k.k. polegającą na przyjęciu w opisie czynu zarzucanemu oskarżonemu S. W. wartości mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu zamiast prawidłowej mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu.

Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze poprzez przyjęcie w opisie czynu zarzucanego oskarżonemu S. W. wartości mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu zamiast mg/l.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wywiedziona apelacja prokuratora okazała się bezzasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie. W trakcie rozprawy apelacyjnej rzecznik oskarżenia zasygnalizował jedynie dodatkowo obrazę prawa materialnego poprzez powołanie przez Sąd I Instancji w podstawie skazania nieobowiązującego art. 36 k.k. Z uwagi na powyższe koniecznym okazała się zmiana orzeczenia w tym zakresie przez Sąd Odwoławczy z urzędu, mając na uwadze wniesienie apelacji przez prokuratora na niekorzyść oskarżonego oraz podniesiony przez niego zarzut odwoławczy dotyczący jedynie opisu czynu.

Bezspornym jest, czego nie kwestionuje również i skarżący, iż Sąd Rejonowy analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy, wyciągnął trafne i logiczne wnioski, co do winy oskarżonego oraz okoliczności faktycznych czynu.

Sąd Okręgowy w wyniku przeprowadzonej kontroli odwoławczej nie dopatrył się w zaskarżonym wyroku żadnego błędu w ustaleniach faktycznych. Stan faktyczny został ustalony prawidłowo w oparciu o całokształt ujawnionych dowodów, a w wyniku ich wszechstronnej analizy Sąd Rejonowy wywiódł logiczny i trafny wniosek, co do braku wątpliwości w zakresie winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu przestępstwa oraz okoliczności popełnienia czynu.

Należy przy tym podkreślić, iż w uzasadnieniu swojego orzeczenia Sąd Rejonowy szczegółowo wskazał, które fakty i okoliczności uznał za udowodnione, na jakich dowodach oparł swe przekonania.

Co istotne podnoszony w apelacji prokuratora zarzut ograniczający się jedynie do zakwestionowania przyjęcia przez Sąd I Instancji w opisie czynu wartości mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, zamiast w jego ocenie prawidłowej mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu okazał się całkowicie nietrafiony. Zdaniem składu orzekającego w niniejszej sprawie, ponieważ 1 litr jest jednostką objętości i jest równy 1 dm³ (obie wartości są równoważne) i nie ma potrzeby dokonywania jakichkolwiek obliczeń używając zamiennie każdej z tych jednostek, tym samym użycie którejkolwiek z nich w sposób jednoznaczny identyfikuje zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przez osobę poddaną badaniu. Tym bardziej, że używane przez organy ścigania urządzenia do badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu podają wynik w mg/l.

Przechodząc do zasygnalizowanej przez prokuratora w trakcie rozprawy apelacyjnej w dniu 9 maja 2014 r. kwestii zastosowania przez Sąd I Instancji nieobowiązującego już art. 36 § 1 k.k. i związanej z tym obrazę prawa materialnego należy podnieść, że obraza przepisów prawa materialnego (error iuris) może polegać na błędnej wykładni przepisu, zastosowaniu niewłaściwego przepisu lub zastosowaniu go w niewłaściwy sposób, zastosowaniu danego przepisu, mimo zakazu określonego rozstrzygnięcia, lub niezastosowaniu normy, której stosowanie było obowiązkowe. Podzielić zatem należy tezę, że naruszenie prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu (niezastosowaniu) w

orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2008 roku, V KK 89/08, OSNwSK 2008/1/1183 LEX 549359).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt stanu faktycznego niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż art. 36 § 1 k.k., który Sąd I Instancji wskazał w podstawie skazania i wymiaru kary wymierzonej oskarżonemu został uchylony w dniu 8 czerwca 2010 r. - ustawą z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U.2009.206.1589).

Tym samym koniecznym okazała się zmiana wyroku i wyeliminowanie nieobowiązującego już art. 36 § 1 k.k. w punkcie I części dyspozytywnej wyroku, w pozostałej zaskarżonej części utrzymując wyrok w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Zaskarżony wyrok nie jest dotknięty innymi wadami, które powinny być brane przez Sąd Odwoławczy z urzędu.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.